

Húsvét vasárnap, 2020. április 12.

Oltár előtti ige: Mk 16,1-8

1Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. 2A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz, 3és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? 4Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. 5És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. 6De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keressetek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. 7De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttete megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek. 8Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Igehirdetési alapige:

Jób 19,25-26

“Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.”

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jób könyve mondhatjuk, hogy a szenvedők, a nehéz helyzetben lévők könyve. Mégis Jób olyan megpróbáltatásokon megy keresztül, amelyek sok ember életében elképzelhetetlenek. Ő egy istenfélő, minden földi jóval megáldott ember, aki egyszer csak mindenét elveszíti. Elveszíti gyermekeit, minden állatát, vagyonát. Ezek a tragédiák egy időben érik.

Vajon ki az közülünk, aki el tudná ezt hordozni? Vannak tragédiák, nagyon súlyosak is, és jó tudni, hogy Isten nem rak ránk nagyobb terhet, mint amit el tudunk hordozni. Legyenek azok bármilyen megpróbáltatások, Isten biztosít bennünket arról, hogy mindenki olyan terhet kap, amit el is tudunk hordozni az Ő segítségével. Nem egyedül, mert egyedül össze lehet roppanni, kétségbe lehet esni, de hittel ki lehet tartani, erőt lehet meríteni. Úgy, ahogy Jób teszi, hihetetlen bizalommal Isten iránt.

Hiszen neki nem csak azt kell elszenvednie, hogy mindenét, ami fontos volt az életében elveszíti: szeretteit, anyagi biztonságát, hanem a betegséget is hordoznia kell, méghozzá a betegségnek azt a formáját, amelyben nincsen egy fájdalommentes pillanat sem. Fekélyes lett. A sebeket állandóan vakarnia kellett, s olyannyira viszkedett és fájt neki, hogy nem tudott hova ülni, hogy ne fájjon. Próbálta enyhíteni a föld hűvösségével, de nem sikerült.

Igen, van, aki ismeri ezt a fajta fájdalmat, hogy nincsen egy szabad pillanat sem. Ha van, az is csak pillanatnyi enyhülést ad. De ez a minden területre kiterjedő megpróbáltatás számunkra elképzelhetetlen, viszont hatalmas szenvedést és megpróbáltatást jelent Jóbnak.

Azonban ebben a helyzetben sem tagadja meg Istent, nem veszíti el hitét, hanem kitart mellette. Nem tudja hogyan fog végződni ez az egész, de ha még a legrosszabb következne is, teste szertefoszlik, akkor is bízik abban, hogy Isten élő Úr, akit megláthat majd a halál után is.

Talán sokan emlékeznek azokra a mondatokra, amelyeket irodalom órán tanultunk. Bennem örök emlék maradt a halotti beszéd a 12. századból, melynek ómagyar szövege, furcsa hangzása nevetésre sarkallt bennünket gyerekeket, de annyi bizonyos, egy életre belénk ívódtak szavai. Így hangzik ez a legrégebbi magyar nyelvi emlék: "Láttjátuk feleim szümtükkel mik vogymuk, isa pur es chomuu vogymuk." : Látjátok feleim szemetekkel, mik vagyunk, íme por és hamu vagyunk.

Bizony por és hamu vagyunk. Mert Isten a teremtéskor a föld porából gyúrta az embert, és visszatérünk a porba, ahogy Isten Ádámnak mondja a bűneset után: "Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!" 1Móz 3,19b

Porlétünk súlyát hordjuk életünkön keresztül. Mulandóságunk és törékenységünk minden nehézségével. Ahogy Jób is megtapasztalja ezt szenvedésének mindent átfogó mélységében. De ebben az összetöretettségekben is az élő Istenre támaszkodik és így vallja meg előtte hitét. Mert tudja, hogy Megváltója él. Nem is egy reménység, nem is egy kétségektől teli ábránd ez, hanem bizonyosság, meggyőződés. Eddigi élettapasztalata ezt a meggyőződést formálta benne a nehézségek, a súlyos megpróbáltatás ellenére is. "Az én Megváltóm él."

Vajon mi is ki tudjuk-e mondani ilyen bizonyossággal ezeket a szavakat? Ezekben a körülményekben, a vírus fenyegetettségének légkörében, az elzártságban, lehet, hogy magányban, vagy a család egy szűk körében? Mert ez a húsvét más, mint a többi. Nem megyünk látogatóba a család többi tagjához, hozzánk sem jöhetnek mások, nem vehetünk részt a népes istentiszteleten, a gyülekezet közösségében, mert ez a húsvét más, mint a többi. Mégis ugyanaz az üzenete, a Megváltó él.

Ezt a hírt adja át az asszonyoknak a sírnál az ifjú. "Feltámadt, nincsen itt!" Hiába is keresik azt, akit megfeszítettek és meghalt. Ő nem csupán egy emlék, egy múltbeli szép történet szereplője, egy ábrándkép, hanem jelenvaló, élő, mert elvégezte a Megváltást. Ezért nevezhetjük Megváltónknak, mert bűneinket hordozta a kereszten, elszenvedte minden büntetésünk, hogy élő Urunk lehessen. Hogy benne reménykedhessünk, hogy rábízassuk életünket a halál árnyéka völgyében is.

Ő megáll a por fölött, vagyis kitart porlétünk mellett is. A büntől szennyezett, terhekkel teli, törékeny létünk mellett is kitart, hiszen ezért vállalta értünk a kereszthalált, hogy ebben a földi életben megtartsa bennünket az örök életre. Mert azzal, hogy Ő legyőzte a halált és feltámadt a harmadik napon, egyenes utat nyitott nekünk is a mennybe.

Ezt a mennyet hozza el nekünk azzal, hogy megtapasztalhatjuk már itt ezen a földön jelenlétét. Már akkor, amikor tudjuk szólhatunk hozzá, az imádság olyan erő mely lehozza a mennyet a földre. Lehozza a mennyet a földre, mert átélhetjük, hogy Ő meghallgat, hogy nem maradunk egyedül problémáinkkal, terheinkkel, bűneinkkel. Feltámadásának fénye bevilágít

a sötétbe, törékeny por létünk elveszettségébe. Ahogy Ady Endre mondja versében Odukat és kriptákat pattant, már most, már most kiszabadítja lelkünket a félelmekből és kétségbeesésből. Így lesz szép húsvétunk - ahogy Ady fogalmaz. (Ady Endre: A szép húsvét)
Mert Jézus

“Odukat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Husvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odukat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?”

Gyönyörű, örömteli húsvét, mert a Feltámadt Úr, feltámadást ígér, lelkünk odújából, kriptájából kiszabadít a fényre. Még ha minden más szertefoszlik is, megsemmisül itt az életben, minden terv és szándék, minden földi kincsünk és támaszunk, Ő megmarad nekünk. Ő erős támaszunk, kincsünk és vigasztalásunk, igaz reménységünk.

Jézus ma is üzeni nekünk, ahogyan az ifjú is biztatja Isten szavával az asszonyokat a sírboltban: Ne féljete! Feltámadt!

Jézus él, jelen van az életünkben. Jelen van az életedben Testvérem! Nincs olyan életszakasz, olyan helyzet, amiről Ő ne tudna. Most is tudja, hogy milyen veszélynek vagyunk kitéve. Nincs olyan helyzet, amiben Ő ne tudna segítséget adni. Nincs olyan teher, amin Ő ne tudna enyhíteni. Nincs olyan bűn, amelyből ne tudna szabadulást nyújtani. Nincs olyan keserűség, amelyben ne tudna vigasztalást adni. Ő képes porrá zúzott életünket újra összerakni. “Húsvét szent tavasza”-mondja Ady. A tavasz az új élet jelképe, az éledő természet miatt. Van egy tulipánfajta a templom melletti kertben. Ez a tulipán, ha napfénymentes helyen van, becsukja szirmait, azonban, ha a Nap fénye tűzi, kinyílik és egészen kitárja szirmait. Így fogadja a Nap meleg fényét. Teljes mértékben kihasználja a lehetőséget, mintha semmit nem akarna elpazarolni belőle.

Jézus is kínálja nekünk feltámadásának fényét, a remény és vigasztalás melegét. Felkínálja nekünk a lehetőséget, feltámadása után, az első keresztény Húsvét óta minden egyes nap. Csak ki kell tárunk szívünket és lelkünket Húsvétnak e szent tavaszán, olyannyira, hogy semmit se pazaroljunk el belőle.

Ő élő Úr, akinek kezébe adatott minden hatalom mennyen és földön. Aki már legyőzte legnagyobb és legsötétebb ellenségünket a halált. Míg Jóbnak és az ószövetségi embernek semmi olyan ismerete nem volt arról, hogy mindez lehetséges, addig Jézus példát adott erre a naini ifjú, Jairusz lányának feltámasztásával, Lázár feltámasztásával, végül pedig azzal, hogy ő maga jött ki a sírból és követőinek be is bizonyítja jelenlétét ebben a világban, hogy higgyünk benne. Nekünk, az Újszövetség embereinek meg van a lehetőségünk, hogy tudjunk Jézus csodáiról, hogy saját életünkben megtapasztaljuk jelenlétét.

Bárcsak ki tudnánk mondani mi is olyan bizonyossággal, sőt még nagyobb hittel, mint ahogy Jób teszi: "én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent."

Adja Isten, hogy mi is meg tudjuk ezt vallani. Ezért őt illeti a dicséret, ahogy 217-es húsvéti énekünkben is győzelmét dicséjük:

1. Felvirradt áldott, szép napunk, Ma teljes szívvel vigadunk, Ma győz a Krisztus, és ha int, Rab lesz sok ellensége mind. Halleluja!

2. Az ősi kígyót, bűnt, halált, Kínt, poklot, szenvedés jaját Legyőzte Jézus, Mesterünk, Ki most feltámadott nekünk. Halleluja!

3. Az élet győz, a mord halál A prédát visszaadta már, Nagy úrságának vége lett, Mert Krisztus hoz új életet. Halleluja!

4. A nap s a föld s minden, mi él, Ma bút örömmel felcserél, Mert a világnak zsarnoka Nem kelhet többé fel soha. Halleluja!

5. Mi is nagy vígan éljünk hát, És mondjunk szép halleluját, Hadd zengje Krisztust énekünk, Ki sírból feltámadt nekünk! Halleluja!

Imádkozzunk: Urunk, köszönjük, hogy te legyőztél minden sötét erőt, a halált, amely életünket fenyegeti, és rettegést kelt bennünk. Köszönjük, hogy hozzád bármikor fordulhatunk, segítségért, erőért, mert élsz, és uralkodsz minden felett. Kérünk áraszd be feltámadásodnak fényét, vigasztalásodnak, szeretetednek melegét életünkbe. Add, hogy húsvét öröme betöltse szívünket! Légy a betegekkel, magányosokkal, megfáradottakkal, a terheket hordókkal, gyászolókkal! Éreztesd meg velük jelenléted, szereteted erejét. Kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

